

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **M. Z.**, narozený X,
t. č. ve Věznici Stráž pod Ralskem,
sídlem Máchova 260, 471 27 Stráž pod Ralskem,

proti
žalované: **Vězeňská služba České republiky, Věznice Nové Sedlo**,
sídlem Hlavní 2, 438 01 Žatec,

o žalobě proti rozhodnutí ředitele Věznice Nové Sedlo ze dne 31. 8. 2022, č. j. VS-160846/ČJ-2022-801932,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí ředitele Věznice Nové Sedlo (dále jen „ředitel věznice“) ze dne 31. 8. 2022, č. j. VS 160846/ČJ-2022-801932, jímž byla zamítnuta jeho stížnost proti rozhodnutí vedoucího oddělení výkonu trestu (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 8. 2022, č. j. VS 160846/ČJ-2022-801932, o uložení kázeňského trestu odsouzenému. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 46 odst. 3 písm. f) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o výkonu trestu“), žalobci uložil nepodmíněný kázeňský trest umístění do uzavřeného oddělení na 28 dnů s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení, a to za zaviněné porušení zákazu stanoveného v § 28 odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu, jímž je odsouzenému zakázáno přechovávat předměty, které by mohly být použity k ohrožení bezpečnosti osob a majetku nebo k útěku, nebo které by svým množstvím nebo povahou mohly narušovat pořádek, neboť žalobce jako odsouzený měl bez povolení čtečku paměťových karet, která byla dne 21. 8. 2022 během kontroly oddílu „B“ asi v 19:15 hodin, v ložnici č. 7, nalezena v jeho osobní skříňce.

Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě předně namítl, že se věc, za kterou byl kázeňsky potrestán, nezakládá na pravdě, přičemž jsou v „kázeňském záznamu uváděny nepravdivé informace“. Dále žalobce uvedl, že mu byl záznam o nalezení předmětu předložen k podpisu až druhý den, nikoliv tedy v den nálezu, jak tvrdí ředitel věznice v napadeném rozhodnutí s tím, že tuto skutečnost sám žalobce potvrdil podpisem datovaného záznamu. Vyjádření žalobce v předmětném záznamu pak dle jeho názoru nikoho nezajímalo, přičemž žalobce znovu zdůraznil, že byl o daném nálezu ve skutečnosti informován až druhý den. Dle žalobce kamerový záznam věznice dokazuje, že má v projednávaném případě pravdu. Ve věci je tak podle jeho názoru trestán neprávem, a to z důvodu jeho stížnosti na příslušníka žalované.
3. V doplnění žaloby ze dne 9. 1. 2023 žalobce opětovně zmínil, že by z obsahu kamerových záznamů věznice mělo vyjít najevo, že byl potrestán za věc, která se nezakládá na pravdě. Uvedl, že je žalovaná vůči jeho osobě zaujatá, neboť pochází z okolí Žatce a někteří její příslušníci ho znají. Poukázal též na to, že to byl jeho první kázeňský trest za dobu výkonu trestu odnětí svobody, přičemž je aktuálně umístěn ve Věznici Stráž pod Ralskem, kde žádné prohřešky nemá a program zacházení plní na požadované úrovni. Závěrem žalobce doplnil, že žalovanou také požádal o změnu jeho „kmenové věznice“.

Vyjádření žalované

4. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zrekapitulovala přitom dosavadní průběh řešené věci, přičemž uvedla, že se ředitel věznice v napadeném rozhodnutí vypořádal se všemi námitkami žalobce. Dle žalované byl žalobce seznámen s nálezem předmětu tentýž den, což plyne z jím podepsaného záznamu o kázeňském přestupku. Dále žalovaná poukázala na dikci § 92 odst. 1 nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 33/2019 o vězeňské a justiční strážní (dále jen „nařízení GRVS“) s tím, že při dané prohlídce byla v souladu s nadepsaným ustanovením přítomna jedna z ubytovaných vězňenských osob, což bylo doloženo svědeckou výpovědí přítomného odsouzeného M. P. Žalobce tak byl potrestán za držení nepovolené věci, která byla nalezena v jeho skříňce, a to v souladu a za podmínek dotčených právních předpisů. Žalovaná má tedy za to, že namítané rozhodnutí bylo ve věci vydáno na základě prokázaných skutečností, v souladu se zákonem, přičemž bylo i dostatečně odůvodněno.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce a žalovaný nesdělili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání udělují.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Soud se tedy může zabývat jen takovými žalobními body (resp. důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí), které žalobce v žalobě uplatnil, přičemž i kdyby snad soud viděl v rozhodnutí vady, které však žalobce neuplatnil, nemůže je sám o své vůli identifikovat a rozhodnutí zrušit. Tím by překročil závazný požadavek § 75 odst. 2 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Jedná se o projev dispoziční zásady, na které je správní soudnictví postaveno. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly. V této souvislosti je zároveň zcela namístě poukázat na závěr plynoucí z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, publ. pod č. 2288/2011 Sb. NSS, že je „soud oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, byť by nebyly žalobcem výslovně namítány, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů.“
7. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Nejprve však soud v kontextu uplatněné žalobní argumentace ve věci uvádí, že žalobce je povinen jím spatřované důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí v žalobě explicitně uvést a vymezit tím soudu rozsah kontroly správního rozhodnutí, jak už bylo ostatně výše vyloženo (srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74, nebo ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 As 5/2012-22). Soud je následně takovým vymezením žalobních bodů vázán, přičemž rozhodnutí nemůže (až na výjimky) přezkoumat z důvodů, které nebyly uplatněny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006-63). Jestliže žalobní bod nadepsaným požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, popř. v průběhu řízení dále doplněn (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 13. 6. 2007 č. j. 5 As 73/2006-121). Právě touto optikou tak zdejší soud nahlížel na vypořádání žalobcem vznesených námitek.
9. Vycházeje ze shora uvedeného se tedy soud zabýval značně obecným žalobním tvrzením, že se věc, za kterou byl žalobce kázeňsky potrestán, nezakládá na pravdě, přičemž jsou v „kázeňském záznamu uváděny nepravdivé informace“.
10. Podle § 46 odst. 1 zákona o výkonu trestu je kázeňským přestupkem zaviněné porušení zákonem stanovené nebo na jeho základě uložené povinnosti, pořádku nebo kázně během výkonu trestu. Dle § 46 odst. 3 písm. f) téhož zákona je kázeňským trestem umístění do

uzavřeného oddílu až na 28 dnů, s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení.

11. Dle § 47 odst. 1 zákona o výkonu trestu lze kázeňský trest uložit, jen jsou-li náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku a prokázána vina odsouzeného. Před uložením kázeňského trestu musí být odsouzenému umožněno, aby se vyjádřil ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a důkazům o nich. Může uvádět okolnosti, které jeho vinu vyvracejí nebo zmírňují a na podporu svých tvrzení navrhnout provedení dalších důkazů sloužících k jeho obhajobě.
12. Podle § 28 odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu je odsouzeným zakázáno vyrábět, přechovávat a konzumovat alkoholické nápoje a jiné návykové látky, vyrábět a přechovávat předměty, které by mohly být použity k ohrožení bezpečnosti osob a majetku nebo k útěku, nebo které by svým množstvím nebo povahou mohly narušovat pořádek anebo poškodit zdraví.
13. Podle § 58 odst. 1 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 345/1999 Sb.“), o uložení kázeňského trestu je třeba rozhodnout co nejdříve po zjištění kázeňského přestupku a jeho náležitém objasnění. Dle odst. 2 daného ustanovení se o kázeňském přestupku odsouzeného sepíše záznam na předepsaném tiskopisu. Ze záznamu musí být zřejmé konkrétní údaje o jednání, v němž je spatřován kázeňský přestupek, včetně označení místa, času, způsobu spáchání přestupku a okolností, za nichž byl přestupek spáchán, popřípadě též předpokládané pohnutky takového jednání. Z odst. 3 téhož ustanovení dále plyne, že v řízení o kázeňském přestupku je důkazním prostředkem vše, co může přispět k objasnění skutku, zejména vlastní zjištění zaměstnance Vězeňské služby, výpovědi odsouzených a jiných osob, věci, listiny a ohledání. Důkazy musí být označeny konkrétně, a to takovým způsobem, aby je bylo možno prověřit. Jsou-li důkazním prostředkem výpovědi svědků, uvede se stručný obsah jejich výpovědí s jejich vlastnoručním podpisem. Podle odst. 4 nadepsaného ustanovení zároveň platí, že před uložením kázeňského trestu musí být odsouzenému umožněno, aby se k věci vyjádřil. Vyjádření odsouzeného se uvede na předepsaném tiskopisu a předloží odsouzenému k podpisu. Odmítne-li odsouzený vyjádření podepsat, uvede příslušný zaměstnanec Vězeňské služby tuto skutečnost včetně důvodu odmítnutí a připojí datum a svůj podpis.
14. Ve smyslu § 4 vyhlášky č. 345/1999 Sb. je přitom odsouzený oprávněn ponechat si u sebe věci uvedené v odst. 2 a 3 tohoto ustanovení. Dle odst. 4 odkazovaného ustanovení o ponechání jiných věcí rozhoduje ředitel věznice nebo jím pověřený zaměstnanec Vězeňské služby.
15. V kontextu uplatněné žalobní námitky je též třeba odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2019, č. j. 9 As 338/2018-50, v němž bylo k požadavkům na náležité objasnění okolností kázeňského přestupku a prokázání viny odsouzeného vyplývajícím z § 47 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody konstatováno, že „[n]utnost prokázání viny odsouzeného jako podmínky pro uložení kázeňského trestu stanoví rovněž § 58 vyhlášky č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů, a která obsahuje podrobnosti projednávání kázeňského přestupku. Odpovědnost za náležité objasnění okolností kázeňského přestupku a prokázání viny odsouzeného přitom nese správní orgán, který o uložení kázeňského trestu rozhoduje. Na samotné řízení o kázeňském trestu se dle § 76 odst. 1 zákona o výkonu trestu nevztahuje zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“). Jelikož však zákon o výkonu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

trestu neobsahuje úpravu odpovídající základním zásadám činnosti správních orgánů, uplatní se dle § 177 odst. 1 správního řádu i v tomto řízení § 2 až 8 správního řádu. Dle § 3 správního řádu je povinností správního orgánu postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán ukládající kázeňský trest tedy nese odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně i odpovědnost za nesplnění této povinnosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2007, č. j. 4 Azs 44/2007-124, ze dne 24. 6. 2013, č. j. 5 As 160/2012-44, ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011-48, ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013-69, ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013-69 atp.).“

16. Dále je nutno uvést, že cílem kázeňských trestů není další potrestání odsouzeného, ale zajištění a vynucení každodenního dodržování vnitřního pořádku ve věznicích ze strany odsouzených (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2010, sp. zn. II. ÚS 3239/09). Ústavní soud v poukazovaném usnesení také konstatoval, že „*jsou legitimní důvody zajištění bezpečnosti a veřejného pořádku pro vytvoření zvláštního kázeňského režimu ve věznicích, který umožní dostatečně pružně reagovat na porušení povinností ze strany odsouzených, včetně existence odpovídajících sankcí, jejichž ukládání není v pravomoci obecných soudů.*“
17. Ústavní soud se pak v usnesení ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 1785/08, vyjádřil i k povaze rozhodnutí o kázeňských trestech, ve kterém uvedl, že na tato rozhodnutí nelze klást nároky srovnatelné s rozhodnutími správního orgánu nebo soudu, přičemž je pro kázeňské řízení významný požadavek na flexibilitu rozhodování a snahu udržovat pořádek a bezpečnost ve věznicích v reálném čase (srov. např. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2014, č. j. 2 As 101/2014-26). Případným je odkázat také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2022, č. j. 4 As 303/2021-35, v němž bylo konstatováno, že „*stručné avšak přilehlavé zdůvodnění, které v několika větách shrne podstatu věci, a s tím spojená rychlost projednání přestupku a vydání rozhodnutí o kázeňském trestu může být ve výsledku efektivnější a funkčnější ve vztahu k účelu výkonu trestu odnětí svobody, kterým je působit na odsouzené tak, aby snižovali nebezpečí recidivy svého kriminálního chování a vedli po propuštění soběstačný život v souladu se zákonem, chránit společnost před pachateli trestných činů a zabránit jim v dalším páčání trestné činnosti (§ 1 odst. 2 zákona o výkonu trestu odnětí svobody).*“ Na druhou stranu je ovšem nutno zmínit, že těmito důvody nelze ospravedlnit případnou libovůli při rozhodování o kázeňských trestech, které často velmi intenzivně zasahují do právní sféry odsouzeného. Je tedy třeba trvat na tom, aby při veškeré neformálnosti a stručnosti rozhodnutí žalované obsahovalo základní důvody, proč bylo rozhodnuto určitým způsobem, zejména stran vypořádání námitek uplatněných odsouzeným při projednání kázeňského přestupku.
18. Z výše uvedeného je tak zřejmé, že proto, aby mohl být žalobci uložen kázeňský trest za vytýkané jednání, musel být žalovanou, resp. správním orgánem I. stupně, bez důvodných pochybností zjištěn skutkový stav daného případu.
19. Zdejší soud v tomto kontextu též doplňuje, že napadené rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o opravném prostředku žalobce v podobě stížnosti dle § 52 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, je nezbytné posuzovat ve spojitosti s prvostupňovým rozhodnutím (tj. rozhodnutím o uložení kázeňského trestu odsouzenému). Obecně totiž platí, že veškeré skutečnosti a závěry uvedené v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně není nezbytně nutné opakovat v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu II. stupně (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25, či ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29).

20. V napadeném rozhodnutí přitom bylo mj. srozumitelně uvedeno, že po posouzení všech důkazních prostředků shledal ředitel věznice daný kázeňský přestupek za prokázaný, přičemž poukázal na jeho zdokumentování zaměstnancem žalované (resp. na základě výpovědi dozorce) a pořízenou fotodokumentací. Stejně tak bylo v prvostupňovém rozhodnutí jasně konstatováno, že vina byla žalobci prokázána svědectvím dozorce, který čtečku paměťových karet našel v osobní skříňce žalobce – přilepenou na vnitřní straně této skříňky, a to dne 21. 8. 2022 během kontroly oddílu „B“ asi v 19:15 hodin, v ložnici č. X. K tomu je dále nutno poukázat na obsah spisové dokumentace, ve které se nachází záznam o kázeňském přestupku ze dne 21. 8. 2022, č. j. VS-160846/ČJ-2022-801932, zpracovaný inspektorem prap. L. H. V tomto záznamu je jmenovaným inspektorem uvedeno, že dne 21. 8. 2022 v 19:15 hodin při provádění kontroly na oddílu „B“ v ložnici č. X v osobní skříňce žalobce našel čtečku paměťových karet, která byla přilepena na vnitřní straně jeho osobní skříňky. Předmětný záznam je dále podepsán žalobcem s datem 21. 8. 2022, který se současně vyjádřil tak, že se kázeňský trest nezakládá na pravdě. Žalobce dle jeho slov není majitelem uvedeného předmětu a nebyl ani přítomen u kontroly skříňky, přičemž o nález tohoto předmětu byl informován až druhý den. Následně se v odkazovaném záznamu nachází vyjádření žalobce před rozhodnutím o uložení kázeňského trestu ke všem skutečnostem, které mu byly kladeny za vinu a k důkazům o nich dle § 47 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, ve kterém žalobce dne 22. 8. 2022 uvedl (což stvrdil také svým podpisem), že s kázeňským trestem nesouhlasí; uvedená věc není jeho; o nalezeném předmětu byl informován až druhý den; někdo se mu mstí za to, že podal stížnost na věznici. Toto vyjádření bylo zároveň podepsáno speciálním pedagogem Mgr. M. F. V dotčeném spisu je též založen záznam o odnětí věci ze dne 21. 8. 2022 z 19:15 hodin o odnětí „1x flash disk (čtečka paměťových karet)“ žalobci, s konstatováním, že odnětí provedl inspektor prap. L. H., a že věc byla po odnětí a prověření předána vedoucímu oddělení výkonu trestu mjr. J. I. Dále je zde s uvedením data 21. 8. 2022 speciálním pedagogem Mgr. M. F. zmíněno, že žalobce záznam o odnětí věci odmítl podepsat. Součástí spisové dokumentace je poté i úřední záznam o podaném vysvětlení ve smyslu § 10 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční strážní České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o VS“), svědka inspektora L. H. ze dne 22. 8. 2022, v němž jmenovaný po zákonném poučení výslovně uvedl a stvrdil podpisem, že „[d]ne 21. 8. 2022 jsem se zúčastnil kontroly oddílu „B“ a asi v 19:15 hodin, v ložnici č. X, v osobní skříňce ods. Z. M., našel čtečku paměťových karet. Byla přilepená na vnitřní straně skříňky. Ve vyjádření ods. Zabustel v záznamu o kázeňském přestupku uvedl, že nebyl přítomen u kontroly své skříňky, ale u takových kontrol je přítomen vždy nějaký odsouzený. Zde byl přítomen ods. P. M.“ V úředním záznamu o podaném vysvětlení ve smyslu § 10 zákona o VS pak svědek odsouzený M. P. dne 22. 8. 2022 po zákonném poučení konstatoval a stvrdil podpisem, že „[d]ne 21. 8. 2022 jsem byl přítomen u kontroly oddílu „B“ a v ložnici č. X. Při kontrole jsem stál u dveří ložnice a díval se dovnitř ložnice. Zde jsem byl po celou dobu prohlídky. Pro úplnost je možno poukázat také na obsah stížnosti žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí, která je založena ve spisu a v níž žalobce mj. popsal, že „během prohlídky a nalezení předmětu jsem nebyl přítomen. V době prohlídky ubytovny jsem byl před ubytovnou i ostatní odsouzení, kde nás kontroloval neboli hlídal dozorce. V průběhu této prohlídky nás všechny odsouzené vyzval dozorce ať vydáme klíče od skříní, i přesto, že většina odsouzených nesouhlasila, aby byla provedena kontrola bez přítomnosti odsouzených prohlídka proběhla. Při předávání klíčů od skříně jsem trval na tom, abych byl u toho, když se bude provádět kontrola, dozorce mi sdělil, že nejsem oprávněn mu říkat co chci a odešel s klíči. Po cca 10 minutách vyzval dozorce 6 odsouzených, aby dohlíželi na ložnicích na prováděnou kontrolu. (...) Po příchodu na ubytovnu a na ložnici č. X jsem zjistil, že je vše rozházeno a jsou odemčené skříně,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

kteřé nikdo nehlídal. (...) Dne 22. 8. 2022 při nástupu na snídani mě dozorce vyzval, abych šel na centrální režim pro dozorce, po příchodu na CR mi dozorce oznámil, že mám podepsat záznam o kázeňském přestupku. Po tomto oznámení jsem mu řekl, že je to omyl, ale dozorce trval na podpisu. Po přečtení záznamu jsem se vyjádřil k věci jak je uvedeno v kázeňském trestu.“ Obsahem spisové dokumentace je poté i fotodokumentace zavřené osobní skříňky žalobce, následně jejího obsahu po otevření, jakož i detail umístění (přilepení) čtečky paměťových karet na vnitřní straně skříňky žalobce.

21. V návaznosti na veškeré shora popsané skutečnosti tedy soud ve světle odkazované judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu uzavírá, že z výpovědi svědka (tj. dozorce, který učinil daný nález) doprovázené fotografickou dokumentací nepochybně plyne závěr o tom, že se žalobce jednání, které mu bylo kladeno za vinu, dopustil, když ve své osobní skřínce přechovával předmět – čtečku paměťových karet. Hodnocení žalované je tudíž podloženo relevantními zjištěními, která mají oporu ve spisové dokumentaci a ve svém souhrnu jednoznačně svědčí o vině žalobce. Nutno současně připomenout, že čtečku paměťových karet nelze najisto považovat za věc, kterou si může odsouzený bez dalšího ponechat, neboť se nejedná o věc, která je uvedena v § 4 odst. 2 a 3 vyhlášky č. 345/1999 Sb., popř. ji nabýt a držet, aniž by nebyly splněny podmínky podle § 17, § 19, § 22, § 23 a § 24 zákona o výkonu trestu. Zdejší soud tak v projednávaném případě s ohledem na obsah a formulaci daného žalobního tvrzení konstatuje, že žalovaná požadavku na to, aby bylo bez důvodných pochybností zjištěno, že se žalobce předmětného jednání dopustil, dostala.
22. Nad rámec potřebného soud v dané souvislosti k argumentaci žalobce v kázeňském řízení stran toho, že nebyl přítomen provedené kontrole jeho osobní skříňky, byť se toho při předání klíče od skříňky dožadoval, toliko odkazuje na § 28 odst. 2 zákona o výkonu trestu, dle kterého je odsouzený mj. povinen umožnit zaměstnancům Vězeňské služby kontrolu svých osobních věcí; pokud své osobní věci uzamyká v uzamykatelné skřínce k uložení osobních věcí, je povinen předat náhradní klíč od této skříňky ředitelem věznice pověřenému zaměstnanci Vězeňské služby [písm. b) uvedeného ustanovení]. Podle § 92 odst. 1 nařízení GRVS současně platí, že při provádění prohlídky osobních věcí a zavazadel vězněných osob na cele nebo ložnici, včetně lůžkovin, musí být prohlídce přítomna vždy jedna z ubytovaných vězněných osob, a pokud to okolnosti neumožňují, jiná vězněná osoba. Tento požadavek plynoucí z nadepsaného předpisu přitom byl ve věci seznatelně splněn, když byl po celou dobu provádění prohlídky v ložnici žalobce přítomen odsouzený M. P., jak už bylo ostatně dříve rekapitulováno. Přítomnost jiné vězněné osoby při kontrole prováděné vězeňskou službou ve smyslu shora citovaných ustanovení je přitom nutno vnímat jako prvek zajišťující objektivitu dané kontroly.
23. Zdejší soud zároveň považuje za potřebné zdůraznit, že žalobce v průběhu kázeňského řízení, jakož i nyní v řízení soudním, konkrétně neuvedl (a ani nedoložil) žádné skutečnosti, které by mohly svědčit proti závěru o tom, že se právě on dopustil předmětného skutku. Jeho argumentace tak v posuzovaném případě setrvala toliko v obecné rovině, že se věc, za kterou byl kázeňsky potrestán, nezakládá na pravdě, přičemž jsou v „kázeňském záznamu uváděny nepravdivé informace“ (popř. v rámci kázeňského řízení, že nalezená věc není jeho).
24. Soud nicméně vzhledem k dříve popsaným relevantním okolnostem dané věci vyhodnotil, že byl její skutkový stav náležitě zjištěn a napadené rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím o uložení kázeňského trestu odsouzenému ob stojí v namítané části i z hlediska přezkoumatelnosti, byť bylo odůvodněno poměrně stručně (srov. usnesení ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 1785/08, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2022, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

č. j. 4 As 303/2021-35). K tomu je případným poukázat též na fakt, že obsah (resp. podrobnost) odůvodnění rozhodnutí je vždy do značné míry determinován procesní (ne)aktivitou účastníka řízení. Pouze pro úplnost pak soud na tomto místě znovu upozorňuje na to, že byl v řešeném případě striktně vázán vymezením žalobních bodů, a proto se nezabýval napadeným rozhodnutím v části týkající se samotné právní kvalifikace daného jednání, jakož i uloženého trestu.

25. Jedná-li se poté o tvrzení žalobce, že by z obsahu kamerových záznamů věznice mělo vyjít najevo, že byl potrestán za věc, která se nezakládá na pravdě, soud k tomu odkazuje na již výše popsaná rozhodná zjištění, jakož i sdělení žalované ze dne 17. 1. 2023, že *„ložnice odsouzených nejsou vybaveny kamerami, a proto nelze kamerový záznam v tomto případě jako důkazní prostředek použít.“* Zmínku žalobce o tom, že je žalovaná vůči jeho osobě zaujatá (popř. se mu mstí), neboť pochází z okolí Žatce a někteří její příslušníci ho znají, je pak třeba považovat za pouze ničím nepodloženou a zcela nekonkrétní fabulaci žalobce. Stejně tak jsou v kontextu daného soudního přezkumu věci (resp. jeho předmětu) irelevantními pouhá tvrzení žalobce, že se jednalo o první kázeňský trest za dobu výkonu jeho trestu odnětí svobody, přičemž je aktuálně umístěn ve Věznici Stráž pod Ralskem, kde žádné prohřešky nemá a program zacházení plní na požadované úrovni a dále i to, že žalovanou požádal o změnu jeho „kmenové věznice“.
26. Závěrem se soud zabýval argumentací žalobce stran toho, že mu byl záznam o nalezení předmětu předložen k podpisu (resp. byl o věci informován) až druhý den. K tomu soud předně uvádí, že danému tvrzení nesvědčí obsah správního spisu. Z úředního záznamu o kázeňském trestu ze dne 21. 8. 2022, zpracovaného inspektorem prap. L. H., je totiž zřejmé, že je u podpisu žalobce uvedeno rovněž datum 21. 8. 2022, byť ve vyjádření ke skutku žalobce současně bez dalšího uvedl, že byl o nález předmětu informován až druhý den. Ve spisu se však nachází i další podklad pro závěr o tom, že byl žalobce s nálezem předmětu seznámen již dne 21. 8. 2022, a to záznam o odnětí věci, ve kterém speciální pedagog Mgr. M. F. dne 21. 8. 2022 uvedl, že jej žalobce odmítl podepsat. Podstatnou je však v tomto ohledu skutečnost, že ani v případě, že by byl žalobce s nálezem zakázaného předmětu seznámen ze strany příslušníků žalované v pozdějším období než právě v den samotného nálezu, neměla by tato okolnost bez dalšího vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Rozhodným je zde totiž toliko fakt, aby bylo o uložení kázeňského trestu rozhodnuto co nejdříve po zjištění kázeňského přestupku, a to po jeho náležitém objasnění. Odsouzený má přitom právo se před uložením kázeňského trestu vyjádřit ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a důkazům o nich (§ 47 odst. 1 zákona o výkonu trestu). Může tak uvést skutečnosti na svou obhajobu, navrhnout případně důkazy na jejich potvrzení, objasnit své pohnutky v případě, že se dozná apod. Povinností toho, kdo koná řízení o kázeňském přestupku, je tedy umožnit žalobci uplatnění tohoto práva. Z obsahu spisové dokumentace se pak v posuzované věci jednoznačně podává, že správní orgán I. stupně žalobci umožnil plně se vyjádřit ke všem skutečnostem, které mu byly kladeny za vinu a k důkazům o nich v souladu s § 47 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, což také žalobce učinil, jak je zřejmé z jeho vyjádření v nadepsaném smyslu ze dne 22. 8. 2022. Žalobce tak dle hodnocení soudu namítaným postupem žalované, resp. správního orgánu I. stupně, nebyl a ani nemohl být jakkoliv zkrácen na jeho právech, přičemž správní orgány v tomto ohledu nejednaly nezákonně.
27. Vzhledem ke všemu výše uvedenému tak soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tedy žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II. rozsudku ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované, které by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly a ani jejich náhradu nepožadovala. Soud tudíž vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 25. dubna 2023

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.